

X

Arrest

**nr. 326 359 van 8 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Asiel en Migratie, van 9 augustus 2024 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2025 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 1 juni 2022 in het bezit gesteld van een Spaans visum type C (Marokko) en kwam op 12 juli 2022 het Schengengrondgebied binnen via de luchthaven van Madrid en kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied.

1.2. Verzoekster huwde op 14 november 2022 met haar Syrische partner die in België de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

1.3. Verzoekster diende op 7 november 2023 een aanvraag in voor toelating tot verblijf (bijlage 15*bis*) in functie van haar Syrische echtgenoot.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 9 augustus 2024 een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Verzoekster werd hiervan op 7 november 2024 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 26§42 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: B.(…)

Voorna(a)m(en): R.(…)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te (…)

om de volgende reden geweigerd:

Op datum van 07.11.2023 hebben betrokkene zich aangeboden in de gemeente om een aanvraag in te dienen op basis van gezinshereniging artikel 10 als echtgenote van K.(…), M.(…) M.(…) (RR: (…), hierna genoemd de referentiepersoon). Op 07.11.2023 werd betrokkene in het bezit gesteld van een bijlage 15bis en vervolgens van een attest van immatriculatie.

Betrokkene is echter niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten cf. artikel 12bis, §1: “de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der artikel 10 voorziene gevallen bevindt, de dient aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger […].” Cf. 1°- 4° kan de vreemdeling echter de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfsplaats en dat gaat als volgt:

“1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;”

“2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;”

“3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;”

“4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.”

Eerst een vooral is betrokkene op basis van de voorgelegde stukken niet vrijgesteld van de visumplicht. Betrokkene heeft immers de Marokkaanse nationaliteit. Bijgevolg dient zij in het bezit te zijn van de correcte binnenkomstdocumenten. Zij is niet in het bezit van een visum D. Betrokkene legt bij haar verblijfsaanvraag een geldig Marokkaans paspoort voor, echter met een reeds geruime tijd vervallen C-visum. Dit toeristisch visum was slechts geldig voor 90 dagen, waarbij meerdere binnenkomsten in de Schengenstaten mogelijk waren in de periode van 11.07.2022 tot 23.10.2022. Op basis van de stempels in haar paspoort lezen wij dat zij op 12.07.2022 het Schengengrondgebied binnenreisde via de luchthaven te Madrid. Dit is echter een C-visum, hiermee is het betrokkene niet toegestaan om een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Immers, cf. 1° kan zij de aanvraag op het grondgebied indienen als zij in een andere hoedanigheid reeds toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Op basis van de voorgelegde stukken in het dossier is dit niet het geval. Zij had op dat moment louter de toestemming om te reizen naar de Schengenzone voor maximum 90 dagen.

Cf. 2° dient zij aan te tonen dat zij een geldig visum heeft specifiek met het oog op afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België. Het voorgelegde visum betreft een toeristisch visum dat op moment van de verblijfsaanvraag bovendien vervallen is en valt niet onder deze bepaling. Betrokkene voldoet dus niet aan 1° en van het hierboven vernoemde artikel. 2° is hier op basis van de voorgelegde stukken niet van toepassing. Ten tweede blijkt niet dat betrokkene bij haar verblijfsaanvraag beroep wil doen op de bepalingen van °3, nl. dat de aanvraag wordt ingediend in buitengewone omstandigheden. Indien zij meent dat dit op moment van haar verblijfsaanvraag het geval was, had zij dit moeten invoeren en concretiseren zoals hierboven gestipuleerd en artikel 26/1 § 1 2° van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981. Wij stellen vast dat betrokkene op 27.01.2023 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten waartegen zij beroep heeft aange tekend. In

het verzoekschrift (dd. 21.03.2023) van de raadsman lezen wij dat betrokkene “sedert januari 2023 een fertiliteitsbehandeling ondergaat en dat deze behandeling 6 à 12 maanden duurt”. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd kort nadien ingetrokken door de dienst Kort Verblijf. Op 07.11.2023, zijnde geruime tijd later, diende betrokkene vervolgens een verblijfsaanvraag in terwijl zij –op basis van de voorgelegde stukken- al die tijd illegaal op het grondgebied verbleef. Bij de verblijfsaanvraag wordt louter de beslissing (dd. 15.06.2023) van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) meegestuurd met enkel de info dat het beroep doelloos is geworden omdat de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing heeft ingetrokken. Ten derde is 4 hier niet van toepassing. Wanneer men een verblijfsaanvraag op basis van gezinshereniging artikel 10 op het grondgebied indient moet men voldoen aan één van de hierboven gestipuleerde binnenkomstvoorwaarden wat hier bij betrokkene in casu 1°, 2° en 4° niet het geval blijkt. Indien zij een verblijfsaanvraag op basis van artikelen 10 en 12bis §1, 3° (zijnde in buitengewone omstandigheden) wenste in te dienen, diende zij haar concrete en op dat moment geldende motivatie bij haar verblijfsaanvraag te staven, wat zij naliet te doen. Een ingetrokken bevel om het grondgebied te verlaten en het voorafgaand verzoekschrift van de raadsman dd. 21.03.2023 is geen vrijgeleide dat betrokkene de bepalingen in artikel 12bis, §1 zomaar naast zich neer kan leggen. Bijgevolg oordelen wij dat op basis van de voorgelegde stukken in de aanvraag en in het administratief dossier betrokkene op geen enkele manier voldoet aan de hierboven gestipuleerde voorwaarden en bijgevolg niet voldoet aan één van de basisvoorwaarden van artikel 10.

Aangezien betrokkene niet voldoet aan 1 van de voorwaarden van artikel 10 wordt de verblijfsaanvraag van betrokkene geweigerd.

Het feit dat betrokkene gehuwd met de referentiepersoon ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Het feit dat de referentiepersoon momenteel een verblijfsmachtiging heeft van onbepaalde duur, betekent niet betrokkene om die reden gemachtigd moet worden op basis van gezinshereniging. Onze beslissing heeft nota bene geen impact op de verblijfsmachtiging van de referentiepersoon. Het staat betrokkene vrij om, wanneer zij wel voldoet aan de voorwaarden, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Ook het feit dat betrokkene momenteel samenwoont met de echtgenoot, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Het staat betrokkene vrij om, wanneer zij wel voldoet aan hierboven gestipuleerde voorwaarden een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Indien zij op een andere basis een verblijfsaanvraag wenst in te dienen, dient zij de hiervoor wettelijk gestipuleerde afspraken te volgen. Betrokkene roept ook geen banden in met eventuele andere gezins- of familieleden. Medische elementen worden niet ingeroepen bij de verblijfsaanvraag. De oudere medische elementen in het administratief dossier doen geen afbreuk aan onze beslissing om de verblijfsaanvraag van betrokkene te weigeren. Indien betrokkene verblijf wenst te verkrijgen op grond van medische redenen, dient zij hiervoor de in de wet gestipuleerde afspraken te volgen. Let wel: onze beslissing is niet vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg concludeert onze dienst dat de gezinscel niet moet worden verbroken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

(...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de wet van “03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen”, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster verwijt verweerder eveneens een onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing en verweerder zou geen rekening hebben gehouden met alle elementen van het dossier. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

“De beslissing waartegen beroep is o.a. gemotiveerd als volgt ;

“betrokkene is echter niet in het bezit van de nodige binnenkomst documenten cf. artikel 12bis pari : de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een der artikel 10 voorziene gevallen bevindt, dient aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger .. Cf 1°-4° kan de vreemdeling echter de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en dat gaat als volgt :

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in par 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals het bewijs van zijn identiteit "

Vastgesteld wordt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de betreden beslissing totaal geen rekening hield met de gezinssituatie van verzoekster ; hij kan daarbij met deze gezinssituatie geen rekening houden om reden dat hij zich nooit bevraagd heeft over de specifieke gezinssituatie van verzoekster en haar echtgenoot. Nooit werd aan verzoekster gevraagd om haar specifieke gezinssituatie mee te delen , noch om de redenen op te geven die het voor haar bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar Marokko voor de visumaanvraag.

Verzoekster heeft bijgevolg nooit de gelegenheid gehad om aan de gemachtigde van de Staatssecretaris mee te delen dat zij en haar echtgenoot een kinderwens hebben en dat zij om deze te kunnen vervullen in fertiliteitsbehandeling is sedert januari 2023, die nog steeds loopt op 22/11/2024 en waarvoor een operationele ingreep voorzien is in januari 2025.

Dat deze behandeling 6 à 12 maanden duurt.

Dat deze behandeling voor een koppel intens is en verloopt volgens een vast schema.

Deze behandeling kan zomaar niet onderbroken worden.

Dat de echtgenoot van verzoeker, de heer K.(...) M.(...), geboren is op (...) en 41 jaar oud is; zodat het begrijpelijk is dat hij zijn kinderwens in vervulling wenst te zien gaan; des te meer daar nu al de tussenkomst van een fertiliteitskliniek nodig is.

Dat elk uitstel bijkomende complicaties als gevolg kan hebben.

De fertiliteitsbehandeling maakt wel degelijk een buitengewone omstandigheid uit op basis waarvan verzoekster haar aanvraag kan indien bij de het gemeentebestuur van haar verblijfplaats.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten om zich terdege te informeren. De gemachtigde heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met de specifieke elementen van het dossier.

De gemachtigde heeft nochtans, conform de zorgvuldigheidsplicht, de plicht om zijn beslissing te stoelen op een correcte feitenvinding ; rekening houdend met alle elementen van de zaak.

Daarbij zou het bewijs dat verzoekster een fertiliteits behandeling volgt, duidelijk moeten blijken uit haar administratief dossier.

De gegevens dat verzoekster een fertiliteits behandeling volgt, werden immers reeds meegedeeld naar aanleiding van het beroep dat zij indiende op 21 maart 2023 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing dd.27/01/2023 —bevel om het grondgebied te verlaten —bijlage 13 Deze beslissing werd op 18/04/2023 ingetrokken.

De gemachtigde handelde in casu dan ook onzorgvuldig.

Het middel is gegrond.

De betreden beslissing is nog gemotiveerd als volgt ;

"Het feit dat betrokkene gehuwd is met de referentiepersoon , ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Het feit dat de referentiepersoon momenteel een verblijfsmachtiging heeft van onbepaalde duur, betekent niet dat betrokkene om die reden moet gemachtigd worden op basis van gezinshereniging"

let wel ; onze beslissing is niet vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg concludeert onze dienst dat de gezinsscel niet moet worden verbroken"

Haaks hierop stelt de gemachtigde in de beslissing waartegen huidig beroep wel : "het feit dat betrokkene samenwoont met de referentiepersoon, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht "

Met andere woorden, dient verzoekster bij gebrek aan bewijs van buitengewone omstandigheden wel terug te keren naar haar land het herkomst om de aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden op basis van gezinshereniging daar aan te vragen.

De motivering van de gemachtigde is op zijn minst dubbelzinnig en bijgevolg onredelijk te noemen.

Daarbij kiest verzoekster er niet voor om verder in de illegaliteit te verblijven.

Een verblijf in de illegaliteit heeft ook een invloed op de fertiliteitsbehandeling. Gelet op de kostprijs hiervan en het gebrek aan tussenkomst van de mutualiteit, zal deze noodgedwongen moeten afgebroken worden.

Zoals hiervoor gesteld heeft de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden met al de feitelijke elementen van de zaak; mn. met al de aspecten van de samenwoning van verzoekster met haar echtgenoot.

Verzoekster is gehuwd met de heer K.(...) M.(...) voornoemd.

Verzoekster en haar echtgenoot vormen een kerngezin, waarop de bescherming van artikel 8 EVRM van toepassing is, behoudens de gevallen voorzien in lid2, art 8 EVRM. ; wat in casu niet van toepassing is.

Betrokkene toont aan dat zij een privé- en gezinsleven heeft in de zin van art 8 EVRM.

Verzoekster heeft een uiteraard een bijzondere band met haar echtgenoot; mn. een buitengewone familiale — morele band.

De gemachtigde van de staatssecretaris is zoals volgt uit de bestreden beslissing op de hoogte van het huwelijk van verzoekster.

Verzoeker beroept zich op art- 8 EVRM.

De bestreden beslissing verhindert of bemoeilijkt het gezinsleven van verzoekster; met name het gezinsleven met haar echtgenoot.

In casu wordt in het bijzonder de fertiliteitsbehandeling sterk bemoeilijkt.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben recht op een volwaardig leven als gehuwd stel; dit houdt in het recht op persoonlijk fysiek contact en het recht op kinderen en kinderen te verwekken.

Men kan ook stellen dat hét recht van het ongeboren kind en zelfs het recht van het nog niet verwekte kind; minstens het recht om een kind te verwekken beschermingswaardig is, zeker nu vaststaat dat er wordt gewerkt aan de gezinsuitbreiding via een fertiliteitsbehandeling.

De Overheid handelt onredelijk en niet disproportioneel indien haar handelen als gevolg heeft dat jong gehuwden hun kinderwens moeten uitstellen.

Gelet op al de concrete omstandigheden van de zaak, is in casu ook een eventuele tijdelijke scheiding een schending van art 8 EVRM.

De bestreden beslissing grijpt diep in, in de relatie van verzoekster en haar echtgenoot.

De inmenging in het gezinsleven is buiten elke proportie, nu zij meer emotionele schade toebrengt aan verzoekster en haar echtgenoot dan het voordeel dat de Belgische Staat beoogt; waarbij men zich terdege kan afvragen of de bestreden beslissing wel enig voordeel voor de Belgische Overheid heeft. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden. De beslissing disproportioneel.

Verzoekster en haar echtgenoot (Rnn (...)) hebben recht op persoonlijk contact en op een gezinsleven, behoudens de gevallen van lid 2, art 8 EVRM; dat hier evenwel niet van toepassing is. Er zijn fundamentele familiale banden in België. Het middel is gegrond.

Het middel is gegrond.

...

De echtgenoot van verzoekster is Syriër. Hij heeft ten tijde van de aanvraag en onbeperkt verblijfsrecht. Verzoekster en haar echtgenoot benaastigen de procedure gezinshereniging; zij voldoen aan de voorwaarden. (Art 10 VW) ”

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een certificaat, opgesteld op 22 november 2024, waarin dokter A.W. verklaart dat verzoekster een fertiliteitsbehandeling volgt die tussen zes maanden en een jaar zou duren (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” aangezien zij niet preciseert welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

2.4. Verzoekster verwijt verweerder in haar verzoekschrift een onzorgvuldigheid bij het nemen van de bestreden beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van “*de wet van 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen*”. Zij doelt in wezen op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling. Dit wetsartikel, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “*afdoende*” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat

voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 7 november 2023 een aanvraag indiende voor toelating tot verblijf in functie van haar echtgenoot op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 10 van de vreemdelingenwet luidde op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)”

De relevante bepalingen uit artikel 12bis van de vreemdelingenwet luiden op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatie of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

(...)”

2.9. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats vastgesteld dat verzoekster bij haar aanvraag om toelating tot verblijf een geldig Marokkaans paspoort voorlegt, maar dat het inreisvisum type C, dat werd afgeleverd voor toeristische doeleinden en slechts toelating gaf tot binnenkomst in de Schengenstaten in de

periode van 11 juli 2022 tot 23 oktober 2022, reeds lang verstreken was. De gemachtigde van de staatssecretaris merkt op dat dit visum type C betrokkene niet toestaat om een aanvraag gezinshereniging in te dienen aangezien zij overeenkomstig het hierboven geciteerde artikel 12bis, §1, 1° van de vreemdelingenwet enkel een aanvraag kan indienen indien zij reeds toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van méér dan drie maanden in het Rijk, wat *in casu* dus niet het geval was.

Vervolgens stipt de gemachtigde van de staatssecretaris aan dat verzoekster evenmin een beroep kan doen op artikel 12bis, §1, 2° van de vreemdelingenwet aangezien zij niet aantoonde te beschikken over een geldig visum, specifiek met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België.

Bovendien kan volgens de gemachtigde van de staatssecretaris niet blijken dat verzoekster beroep wil doen op de bepalingen van artikel 12bis, §1, 3° van de vreemdelingenwet aangezien zij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen bij haar verblijfsaanvraag, zoals vereist overeenkomstig artikel 26/1, §1, 2° van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Ten slotte haalt de gemachtigde van de staatssecretaris aan dat verzoekster evenmin valt onder de toepassing van artikel 12bis, §1, 4° van de vreemdelingenwet waardoor *“betrokkene op geen enkele manier voldoet aan de hierboven gestipuleerde voorwaarden en bijgevolg niet voldoet aan één van de basisvoorwaarden van artikel 10”*.

2.10. In haar enig middel betoogt verzoekster dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening hield met haar gezinssituatie. Verzoekster hekelt dat haar nooit werd gevraagd om haar specifieke gezinssituatie mee te delen.

2.11. Verzoekster kan evenwel niet worden gevolgd in zoverre zij meent dat het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekwam om bijkomende inlichtingen te vragen in verband met haar gezinssituatie. Het komt in het kader van een aanvraag voor toelating tot verblijf in de eerste plaats immers aan de aanvrager toe om alle nodige en relevante informatie met betrekking tot zijn situatie voor te leggen. Daarbij komt dat het onduidelijk is in hoeverre het vragen van bijkomende inlichtingen een ander licht had kunnen werpen op de beoordeling van haar situatie. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster samenwoont met haar partner en kennis had van de fertiliteitsbehandeling die zij samen opgestart zouden hebben. Dit blijkt uit volgende bewoordingen:

“Wij stellen vast dat betrokkene op 27.01.2023 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten waartegen zij beroep heeft aangetekend. In het verzoekschrift (dd. 21.03.2023) van de raadsman lezen wij dat betrokkene “sedert januari 2023 een fertiliteitsbehandeling ondergaat en dat deze behandeling 6 à 12 maanden duurt”.

(...)

Het feit dat betrokkene gehuwd met de referentiepersoon ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Het feit dat de referentiepersoon momenteel een verblijfsmachtiging heeft van onbepaalde duur, betekent niet dat betrokkene om die reden gemachtigd moet worden op basis van gezinshereniging. Onze beslissing heeft nota bene geen impact op de verblijfsmachtiging van de referentiepersoon. Het staat betrokkene vrij om, wanneer zij wel voldoet aan de voorwaarden, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Ook het feit dat betrokkene momenteel samenwoont met de echtgenoot, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Het staat betrokkene vrij om, wanneer zij wel voldoet aan hierboven gestipuleerde voorwaarden een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Indien zij op een andere basis een verblijfsaanvraag wenst in te dienen, dient zij de hiervoor wettelijk gestipuleerde afspraken te volgen. Betrokkene roept ook geen banden in met eventuele andere gezins- of familieleden.”

2.12. Verzoekster schetst in haar middel de situatie van verzoekster en de referentiepersoon. Zij zet uiteen dat zij een fertiliteitsbehandeling volgen en dat door toedoen van de leeftijd van de referentiepersoon elk uitstel bijkomende complicaties kan opleveren. Daargelaten de vraag of de behandeling en de leeftijd van de referentiepersoon *“buitengewone omstandigheden”* uitmaken in de zin van het hierboven geciteerde artikel 12bis, §1, 3° van de vreemdelingenwet, zoals verzoekster in haar middel benadrukt, kwam het in de eerste plaats aan haar toe om dit nader toe te lichten ter gelegenheid van het indienen van haar aanvraag voor toelating tot verblijf (bijlage 15bis) op 7 november 2023.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekster bij haar aanvraag van 7 november 2023 nergens gewag maakte van buitengewone omstandigheden die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst. Er werd geen enkele indicatie aangereikt dat er een fertiliteitsbehandeling werd opgestart. Nochtans rust op de aanvrager de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem zouden verhinderen de toelating tot verblijf aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Er kan de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geenszins een onzorgvuldigheid worden verweten omdat hij met de specifieke

situatie van verzoekster omwille van de fertiliteitsbehandeling en de leeftijd van de referentiepersoon geen rekening hield en dit niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking heeft genomen.

In zoverre verzoekster met betrekking tot de *“buitengewone omstandigheden”* verwijst naar het bij het verzoekschrift gevoegde attest van de fertiliteitsbehandeling d.d. 22 november 2024 (Verzoekschrift, bijlage 3), merkt de Raad op dat dit attest dateert van na de bestreden beslissing waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris er onmogelijk rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Desgevallend kan verzoekster trouwens alsnog een nieuwe aanvraag indienen en dit element wél inroepen zo zij van oordeel zou zijn dat de fertiliteitsbehandeling een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 12bis, §1, 3° van de vreemdelingenwet.

2.13. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

2.14. In haar middel stelt verzoekster dat zij een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met haar echtgenoot en dat de beslissing diep ingrijpt op dit gezinsleven. Verzoekster wijst ook op de fertiliteitsbehandeling en acht het recht om een kind te verwekken op zich al beschermenswaardig.

2.15. De Raad merkt op dat het bestaan van een effectief gezinsleven tussen verzoekster en de referentiepersoon op basis van hun huwelijksband en hun samenwonen afdoende bewezen is. Nochtans diende verzoekster te weten dat het verderzetten van dit gezinsleven na het verstrijken van de geldigheid van haar visum kort verblijf uiterst precair was, hetgeen afbreuk doet aan het beschermenswaardig karakter van dit gezinsleven.

De Raad merkt daarnaast op dat artikel 8 van het EVRM geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van de wetgever om het verstrekken van een recht op verblijf van meer dan drie maanden afhankelijk te maken van het vervullen van bepaalde voorwaarden en de bevoegdheid van de gemachtigde om op de naleving van deze voorwaarden toe te zien. In de beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld: *“(…) Wanneer men een verblijfsaanvraag op basis van gezinshereniging artikel 10 op het grondgebied indient moet men voldoen aan één van de hierboven gestipuleerde binnenkomstvoorwaarden wat hier bij betrokkene in casu 1°, 2° en 4° niet het geval blijkt. Indien zij een verblijfsaanvraag op basis van artikelen 10 en 12bis §1, 3° (zijnde in buitengewone omstandigheden) wenste in te dienen, diende zij haar concrete en op dat moment geldende motivatie bij haar verblijfsaanvraag te staven, wat zij naliet te doen. Een ingetrokken bevel om het grondgebied te verlaten en het voorafgaand verzoekschrift van de raadsman dd. 21.03.2023 is geen vrijgeleide dat betrokkene de bepalingen in artikel 12bis, §1 zomaar naast zich neer kan leggen. Bijgevolg oordelen wij dat op basis van de voorgelegde stukken in de aanvraag en in het administratief dossier betrokkene op geen enkele manier voldoet aan de hierboven gestipuleerde voorwaarden en bijgevolg niet voldoet aan één van de basisvoorwaarden van artikel 10.”*

Vervolgens stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat, waardoor verzoekster niet aantoonde dat de weigering van verblijf een disproportionele inbreuk uitmaakt op haar gezinsleven en/of het recht om een kind te verwekken. De beslissing doorbreekt de gezinscel niet en houdt niet in dat de fertiliteitsbehandeling zou moeten worden stopgezet. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij de beslissing als dubbelzinnig en onredelijk bestempelt. De beslissing inzake toelating tot verblijf en de

beslissing om hieraan al dan niet een verwijderingsmaatregel te verbinden, zijn immers beslissingen die niet dezelfde draagwijdte hebben.

2.16. De Raad merkt tenslotte op dat verzoekster nooit eerder tot een verblijf van lange duur werd gemachtigd, waardoor onderhavige zaak een situatie van eerste toelating betreft. In dat geval dient, in weerwil van wat verzoekster in haar middel lijkt voor te houden, geen afweging te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid van het EVRM en moet enkel onderzocht worden of er een positieve verplichting bestaat voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit onderzoek geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Een belangrijk element hierbij is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). *In casu* dienden verzoekster en haar echtgenoot te weten dat verzoeksters verblijf op het grondgebied uiterst precair was. Door toch nog een fertiliteitsbehandeling op te starten, namen zij een risico, waardoor ze zich thans niet dienstig kunnen beroepen op het feit dat de bestreden beslissing een impact heeft op deze fertiliteitsbehandeling. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door haar privé- en gezinsleven in België ondergeschikt te achten aan de verplichting om te voldoen aan de wettelijke vereisten om in aanmerking te komen voor een toelating tot verblijf. De 'verplichting' om de aanvraag via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland in te dienen, houdt hoogstens een tijdelijke scheiding in van de gezinsleden indien de overige wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging vervuld zijn. Verzoekster toont niet aan dat het onmogelijk zou zijn voor haar echtgenoot om haar (tijdelijk) te vergezellen naar het buitenland.

2.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat werd uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of juridische grondslagen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

F. TAMBORIJN